Preot LEON DURĂ

NU EVREII AU RĂSTIGNIT PE HRISTOS!

Consilieri editoriali:
dr. Melania Dură
Alexandru Dură

Coperta şi tehnoredactare computerizată:
Valentin Piţigoi

Coperta: **S-a descoperit uitarea neamului omenesc!...**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DURĂ, LEON
Nu evreii au răstignit pe Hristos! / Leon Dură – Râmnicu Vâlcea: Logos, 2008
Bibliogr.
ISBN 978-973-88692-0-2

2

© Editura LOGOS Râmnicu Vâlcea

Preot LEON DURĂ

NU EVREII AU RĂSTIGNIT PE HRISTOS!

Editura LOGOS
Râmnicu-Vâlcea, 2008

*

* *

«…Il enseignait dans les synagogues, et il était glorifié par tous.

Il se rendit à Nazareth, où il avait été élevé, et, selon sa coutume, il entra dans la synagogue le jour du sabbat. Il se leva pour faire la lecture, et ou lui remit le livre du prophète Esaïe» (Luc. 4, 15-17).

În Templul Coral

Amurgul acoperea Bucureştiul. Nu însă şi Templul Coral, unde fiii lui Israel se adunau pentru a sărbători Hanuca. Sărbătoarea luminilor!... Pentru mine evenimentul spiritual căpăta o semnificaţie aparte: participam pentru întâia dată la o ceremonie religioasă evreiască. Păşeam în interiorul locaşului de cult cu bucurie şi timiditate (în acelaşi timp). Puneam pe cap chipa!... Îmi imaginam pe Iisus în sinagoga din Nazaret, „unde fusese crescut şi, după obiceiul Său, a intrat în ziua sâmbetei în sinagogă şi S-a sculat să citească" (Luca 4, 16).

Practicanţii cultului mozaic, în acea seară de Hanuca (a anului 2005), primeau vizita Distinsei Doamne, E.S. Rodica Radian Gordon, ambasadorul Israelului în România şi a ambasadorului SUA, Nicolas F. Taubman. Atmosfera de rugăciune, de meditaţie sufletească, determinată de aprinderea „Menorei", candelabrul cu şapte braţe (şi şapte lumânări), de către Marele Rabin Menachem Hacohen, mă transporta (din nou) pe timpul „Rabinului" Iisus, în sinagoga din Nazaret.

Când Marele Rabin predica aveam impresia sfântă – cu tărie – că ascult pe Fiul Omului, pe Fiul lui Israel. Stăteam la picioarele Lui, aşezat pe iarba arsă de soare, undeva în Galileea neamurilor. Mă simţeam cu adevărat evreu!... Numai colegul de lângă mine, un evreu chinez, îmi reamintea – prin fizionomie – că mă aflu la început de mileniu trei. Corul tineretului evreu bucureştean îmi amintea de imnurile cântate de Iisus cu Apostolii săi în Grădina Gheţimani. Numai pocnitura care s-a auzit (şi văzut) la una din cele şapte lumânări ale Menorei m-a făcut să înţeleg că fiii lui Israel (ai mileniului trei) nu mai tresar… Ei erau convinşi că: „…Dumnezeul părinţilor noştri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeu lui Iacov (…)" (Ieşirea 3, 16) –, Domnul Savaot este (tot timpul) cu ei.

Momentul mult aşteptat de tinerii evrei – împărţirea darurilor de Hanuca – devenea un prilej de bucurie maximă, la care participam şi eu… Deputatul dr. Aurel Vainer, preşedintele F.C.E.R., la un moment dat, începu să arunce cu pachete colorate spre tinerii participanţi. La rândul lor, tinerii întorceau pachetele, aruncându-le cu putere şi multă rumoare în direcţia Marelui Rabin şi a Preşedintelui. Jocul a continuat minute în şir. După care, tinerii evrei au început să strige în cor:

– Vrem bani!...

– Vrem bani!...

– Vrem bani!...

Într-un târziu, Marele Rabin şi Preşedintele s-au lăsat înduplecaţi: au aruncat (în repetate rânduri) spre tineri cu pliculeţe „îndesate" cu bani.

În ceea ce mă priveşte, când scriu aceste rânduri, fiul meu – Alexandru – încă se mai joacă cu „titirezul" primit cadou la Templul Coral din Bucureşti. Sărbătoarea luminilor, Hanuca, a adus lumină şi în sufletul pruncului meu. Cu toate acestea, regret un singur fapt: nu am avut curajul necesar pentru a fura, a luat cu mine (la Râmnicu-Vâlcea) chipa… Dar cine ştie?!... Poate, într-o zi, voi primi în dar una nouă… Amin.

*

* *

A.

«…Je suis le Dieu d'Abraham, le Dieu d'Isaac, et le Dieu de Jacob (…)»[1]

«Şi mulţimea cea multă îl asculta cu bucurie»[2]

Nu evreii au răstignit pe Hristos!

Proorocit ca Stăpân al Casei lui Israel – de Rege al lui Israel – Iisus Hristos, la Cina cea de Taină, se oferă pe Sine jertfă de împăcare pentru neamul omenesc.

„Şi când a fost ceasul, S-a aşezat la masă, şi apostolii împreună cu El.

Şi a zis către ei: Cu dor am dorit să mănânc cu voi acest Paşti, mai înainte de patima Mea.

Căci zic vouă că de acum nu-l voi mai mânca, până când nu va fi desăvârşit în împărăţia lui Dumnezeu.

Şi lăsând paharul, mulţumind, a zis: Luaţi acesta şi împărţiţi-l între voi; (…)

Şi luând pâinea, mulţumind, a frânt şi le-a dat lor, zicând: Acesta este Trupul Meu care se dă pentru voi; aceasta să faceţi spre pomenirea Mea.

Asemenea şi paharul, după ce au cinat, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă, întru Sângele Meu, care se varsă pentru voi."[3]

Jertfa Fiului Omului începe la Cina cea de Taină. În calitate de Profet, Iisus Hristos prevestește o nouă Lege pentru neamuri. Biserica Ortodoxă (precum şi cea Catoli-

[1] Marcu 12, 26.
[2] Marcu 12, 37.
[3] Luca 22, 14-20. Vezi: Mt. cap. 26; Mrc. cap. 14; In. cap. 13.

că) crede în frângerea pâinii şi transformarea vinului în adevărat Sângele şi adevărat Trupul Domnului Iisus Hristos. Când preotul ortodox rosteşte epicleza, pe masa sfântă are loc transformarea cinstitelor daruri în sfintele daruri.

Patimile Fiului Omului nu încep pe cruce. Ele încep la Cina cea de Taină. Nu evreii au răstignit pe Hristos! Iisus s-a oferit ca jertfă de împăcare pentru neamuri. În planul de mântuire al neamului omenesc, poporul evreu trebuia să joace acest rol ingrat pentru că numai astfel neamurile păgâne puteau să dobândească pe Domnul Dumnezeu cel adevărat. În privinţa acestei afirmaţii: Nu evreii au răstignit pe Hristos!, ne luminează Sfântul Apostol Pavel: «…că împietrirea s-a făcut lui Israel în parte, până ce va intra tot numărul neamurilor.

Şi astfel întreg Israel se va mântui, precum este scris: „Din Sion va veni Izbăvitorul şi va îndepărta nelegiuirile de la Iacov.

Şi acesta este legământul Meu cu ei, când voi ridica păcatele lor."

Cât priveşte Evanghelia, ei sunt vrăjmaşi din pricina voastră, dar cu privire la alegeri ei sunt iubiţi, din cauza părinţilor.

Căci darurile şi chemarea lui Dumnezeu nu se pot lua înapoi.»[1]

Se putea opune Sinedriul jertfei pe cruce a Fiului Omului? Libertatea de conştiinţă şi de acţiune este o caracteristică a omului; în calitate de creatură a lui Elohim. Bine spune Apostolul Neamurilor: „…împietrirea s-a făcut lui Israel în parte,…". Cine a împietrit inima acelei majorităţi de evrei care nu l-au primit pe Iisus ca pe Mesia? Nu-

[1] Romani 11, 25-29.

mai Yahve! Numai Dumnezeu – Tatăl Elohim. Cel prezent în Grădina Gheţimani când se ruga Fiul Omului. Intervenţia Domnului Dumnezeu în creaţie (şi asupra omului) este posibilă. (Vezi planul de mântuire al neamului omenesc.)

Patimile, răstignirea, moartea pe cruce a lui Iisus Hristos trebuie subordonate Învierii. Numai astfel creştinii se vor putea bucura de lumina lui Hristos. Accentuarea patimilor prin acţiuni neconforme cu revelaţia prezentă în Sfintele Evanghelii denaturează adevărul despre jertfa de împăcare a Fiului Omului. Filmele şi peliculele de scurt metraj – la început de mileniu trei – care încearcă să învinovăţească poporul evreu pentru patimile lui Iisus, confirmă rolul fiilor lui Israel în lume. Acum două mii de ani, Fiul Omului – Fiul lui Israel – se oferea pe Sine ca jertfă de împăcare pentru neamul omenesc; respectând voia Tatălui: „Şi El S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, şi îngenunchind, Se ruga, zicând: Părinte, de voieşti, treacă de la Mine acest pahar. Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă."[1]

Nu evreii au răstignit pe Hristos! O parte (majoritară) a poporului evreu (cum spune Apostolul Pavel) nu a avut libertatea de a alege între bine şi rău: a fost împietrită inima lor de către Tatăl cel Ceresc. Trebuia să se facă voia Tatălui. Fiul Omului să se ofere pe Sine ca jertfă de împăcare pentru neamurile rătăcite în politeism.

«…Ecoute, Israël, le Seigneur, notre Dieu, est l'unique Seigneur (…)»[2]

*

[1] Luca 22, 41-42.
[2] Marcu 12, 29.

* *

*

* *

Creştinii din interiorul Imperiului Roman – în primele trei secole – au cunoscut zece persecuţii generale[1]. La care trebuie adăugate alte şi alte persecuţii locale. Ne punem întrebarea firească: Cine a reuşit să păstreze scrierile revelate şi canonice (pentru neamuri) ale Noului Testament? Cum de nu au fost distruse de persecutori? Răspunsul este dat de disputele istorico-teologice!...

Evreii iudaizanţi s-au luptat (cu timp şi fără timp) pentru a menţine Evanghelia lui Hristos aproape de Sinagogă. Ei au fost interesaţi de scrierile nou-testamentare. Aceşti evrei au conservat scrierile Noului Testament. Sinagoga – evreii practicanţi ai cultului Mozaic – a respins această iniţiativă.

Victoria sinodalilor participanţi la Sinodul[2] I Ecumenic (Niceea – 325) a fost recunoscută de Sinagogă. Iar evreii iudaizanţi au cedat Evanghelia lui Hristos, Bisericii.

Rămânea amprenta acelor vremuri în Utrenia (în cele şapte laude) şi în Sfânta Liturghie (trei la număr) a Bisericii de Răsărit[3].

*

* *

Sfântul Apostol Pavel – în cele trei călătorii misionare (şi în călătoria captivităţii) – s-a adresat evreilor din

[1] Vezi Pr. Prof. dr. Ioan Rămureanu, Pr. Prof. dr. Milan Şesan, Pr. Prof. dr. Teodor Bodogaie, *Istoria Bisericească Universală*, vol. I (1-1054), Edit. I.B.M., Bucureşti, 1987.

[2] Ibidem.

[3] Vezi Pr. Prof. dr. Ene Branişte, *Liturgica Specială*, Edit. I.B.M., Bucureşti, 1980.

diaspora; participanţi la cultul sinagogal. Sinagoga din Efes, cea din Tesalonic; Sinagoga din Corint şi cea din Roma; toate au primit pe Apostolul Neamurilor. De ce mergea Apostolul Pavel la Sinagogă? Pentru că numai evreii aşteptau pe Mesia. Numai evreii – în lumea antică – erau monoteişti. Apostolul Pavel a încercat (o dată) să vorbească elinilor în Areopagul din Atena (c.f. Fapte 17, 18-33), dar nu a fost ascultat de adoratorii lui Zeus.

Numai în Sinagogă, Apostolul se putea face înţeles. Numai evreii respectau Legea primită de Moise – de la Yahve – pe Muntele Sinai. Aşa s-au înfăptuit acţiunile misionare ale fiecărui apostol al lui Hristos! Când Apostolul Andrei a ajuns în Sciţia Mică (Dobrogea de azi)[1], cu siguranţă, a răspândit sămânţa Evangheliei în Sinagoga (existentă) din Tomis. Strămoşii noştri geto-daci nu cunoşteau pe Domnul Savaot şi nu aşteptau un Mesia.

Aşa s-a răspândit Evanghelia lui Hristos printre neamuri! Mai întâi a fost primită de evreii (din diasporă) care frecventau Sinagoga, după care – prin apostolat – împărtăşită (şi) neamurilor. Evreii care au primit Evanghelia au vrut să păstreze pe Iisus – pentru totdeauna – în Sinagogă. Istoria a demonstrat contrariul… Totuşi, începând cu mişcarea evreilor mesianici din USA (1960) şi Europa, neamurile încreştinate au început să-şi reamintească de evreii iudaizanţi care au salvat cărţile Noului Testament de la dispariţie în timpul celor zece persecuţii romane.

«Moïse dit à Dieu; J'irai donc vers les enfants d'Israël et je leur dirai: Le Dieu de vos pères m'envoie

[1] Vezi Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, tip. cu binecuvântarea Prea Fericitului Iustin, Sibiu, 1978.

vers vous. Mais, s'ils me demandent quel est son nom, que leur répondrai-je? Dieu dit à Moïse, Je suis celui qui est. Et il ajouta: C'est ainsi que tu répondras aux enfants d'Israël: Celui qui est m'envoie vers vous.»[1]

*

* *

[1] Ieşirea 3, 13-14.

B.

«Révélation de Jésus-Christ, que Dieu lui a donnée pour montrer à ses serviteurs les choses qui doivent arriver bientôt, et qu'il a fait connaître, par l'envoi de son ange, à son serviteur Jean, – lequel a attesté la parole de Dieu et le témoignage de Jésus-Christ, tout ce qu'il a vu.» (Apoc. 1, 1-3)

1. Apocalipsa – ultima carte a Sfintei Scripturi

Apocalipsa – ultima carte a Sfintei Scripturi – descoperă umanităţii fapte ştiute numai de Domnul Dumnezeu. Carte profetică (a Noului Testament), Apocalipsa („revelaţie" sau „descoperire": cf. 1 COR. 1, 7; 2 TES. 1, 7; 1 PETRU 1, 7, 13) ne revelează pe Fiul Omului: Domn şi Judecător al lumii (cf. GAL. 1, 12; 2 COR. 12, 1-4; ROM. 16, 25-26). Autorul – Ioan Evanghelistul –, inspirat de Sfântul Duh, îşi exteriorizează mesajul profetic servindu-se de descrieri figurate, simbolice: „Aceste caracteristici aparţin întregului gen literar apocaliptic, dar în Apocalipsă, inspiraţia divină le-a transformat şi le-a înălţat: Sfântul Ioan îşi spune numele; scrierea sa cuprinde o învăţătură a cărei unitate este desăvârşită; el a ştiut să dea un colorit personal metaforelor întâlnite şi în celelalte scrieri apocaliptice; el nu se ocupă niciodată de probleme inutile; niciodată nu încearcă să calculeze data sfârşitului lumii; pentru el, prezentul şi viitorul pământesc constituie etapa

iniţială a Împărăţiei lui Dumnezeu; în sfârşit, asemenea Proorocilor de odinioară, el se adresează contemporanilor săi direct, în scop de îndemn şi încurajare, cu un accent de entuziasm sporit şi sincer, care impresionează."[1]

Sfântul Ioan Evanghelistul, în profeţiile cuprinse în cele 22 de capitole ale Apocalipsei, prezintă biruinţa lui Hristos asupra fiarei – Antihristul –, marcată cu cifra 666. Citim: „Şi ea îi sileşte pe toţi, pe cei mici şi pe cei mari, şi pe cei bogaţi şi pe cei săraci, şi pe cei slobozi şi pe cei robi, ca să-şi pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte.

Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei.

Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase."[2]

Pentru a ne împropia înţelesul eshatologic al simbolismului cifrelor şi numerelor – cu precădere cifra 666 – trebuie să ne amintim originea iudaică a autorului Apocalipsei, precum şi data şi locul scrierii descoperirii sfinte.

Referatul biblic prezintă pe Ioan ca fiind fiul lui Zevedei şi fratele lui Iacov: „Numele celor doisprezece apostoli sunt acestea: Întâi Simon, cel numit Petru, şi Andrei fratele lui; Iacob al lui Zevedei şi Ioan fratele lui; (…)"[3]

---

[1] Lavergne, în P.C. Diacon Nicolae I Nicolaescu, P.C. Pr. Grigorie Marcu, P.C. Pr. Sofron Vlad, P.C. Prof. Liviu C. Munteanu, *Studiul Noului Testament*, Edit. I.B.M., Bucureşti, 1977, p. 245.

[2] APOC. 13, 16-18.

[3] Cf. MATEI 10, 2.

Cât priveşte data şi locul scrierii Apocalipsei „întreaga critică biblică adoptă părerea Sfântului Irineu, a lui Eusebiu de Cezareea, a Fericitului Ieronim (…) a majorităţii scriitorilor din epoca patristică, afirmând că Apocalipsa a fost compusă către sfârşitul domniei lui Domiţian, şi anume în anii 94-95. (…) În insula Patmos. (…) Aici a fost exilat şi Sfântul Ioan Evanghelistul, din pricina credinţei şi propovăduirii lui Hristos”.[1]

Ceea ce ne interesează pe noi (în principal) este originea mozaică, evreiască a lui Ioan. Autorul Apocalipsei avea o gândire semită, antinomică. El cunoştea simbolismul cifrelor şi numerelor din Sfânta Scriptură a Primului Testament. Stau mărturie cuvintele şi expresiile împrumutate de Sfântul Ioan din Vechiul Testament. Autorul a folosit imaginea pomului vieţii (Facerea), imaginea plăgilor Egiptului (Ieşirea), imaginea jertfelor (Levitic), imaginea lui Balaam (Numerii), imaginea Sabatului (Deuteronom), simbolismul numerelor Gog şi Magog (Iezechil), din proorocul Daniil, imaginea cailor şi a vânturilor (Zaharia), imaginea lăcustelor (Ioil), precum şi din alte cărţi ale Primului Testament.

Vedeniile descrise în cartea canonică Apocalipsa sunt marcate (simbolic) de mediul elenistic în care a trăit autorul sfânt la data scrierii cărţii profetice. Simbolismul cifrelor şi numerelor folosit de Sfântul Ioan recunoaşte autoritatea Primului Testament, dar şi „cunoştinţele” elinilor primului secol creştin. Viziunea cosmologică a lui Pitagora – prin şcoala de iniţiaţi – însufleţea „universul” cu cifre şi numere specifice. Citim: „Originea cosmosului la

[1] Apud. P.C. Diacon Nicolae I. Nicolaescu, P.C. Pr. Grigorie Marcu (…), *op. cit.*, p. 241.

Pitagora e aplicată prin următoarea schemă: unitate – doime nedefinită, număr – punct, linie, suprafaţă plană – solid – corpuri sensibile, acestea fiind combinaţii ale celor patru elemente: apă, aer, pământ, foc – univers (cosmos)".[1]

Gândirea semită a autorilor cărţilor Primului Testament era diferită de cea a politeiştilor eleni. Sfântul Ioan, fiu al lui Israel, cunoştea simbolismul numerelor şi cifrelor din Sfânta Scriptură. Pentru o mai bună acceptare a cărţii Apocalipsa în mediu elenistic, autorul sfânt face apel (și) la simbolismul cifrelor şi numerelor anticilor greci. În această perspectivă înţelegem cifra 666.

În Vechiul Testament cifra 6… apare în Cartea III Regi (sau I Regi) la capitolul 10: „Greutatea aurului care i se aducea pe fiecare an lui Solomon era de şase sute şaizeci de talanţi de aur".[2]

În tradiţia ebraică, cifra şase se identifică cu perfecţiunea. Ne luminează în acest sens Philon din Alexandria (sec. I î.d.Hr. – I d.Hr.): „Iar când spune: A săvârşit în ziua a şasea lucrările sale, trebuie să înţelegem că nu se gândeşte la o mulţime de zile, ci la un număr perfect, la numărul şase, fiindcă el este primul număr ale cărui părţi sunt egale între ele: jumătatea (3), treimea şi şesimea (1); el este, de asemenea, produsul a doi factori inegali: al lui doi şi al lui trei (2. 3). Totuşi diada şi triada au ieşit din necorporalitatea lui unu, pentru că diada este imaginea materiei, divizată şi fragmentată ca şi ea, în timp ce triada

[1] Cf. Adrian Lemeni, *Sensul Eshatologic al Creaţiei*, Edit. ASAB, Bucureşti, 2004, p. 51.

[2] III Regi 10, 14.

este imaginea corpului solid, fiindcă solidul se poate diviza în trei”.[1]

Paradigmă, rege binecuvântat de Yahve, proorocul David rămâne legat de simbolul lui Mesia: Steaua în şase colţuri. Marele exeget Hans Küng numeşte steaua lui David (în şase laturi; 6 = cifra perfecţiunii): „Arhetip al viitorului Mesia, al Fiului lui David. Cel credincios Legii şi învăţătorul acesteia. Figura călăuzitoare pentru o viaţă conformă cu tradiţia în comunitate. Figură simbol a statului Israel”[2].

În conformitate cu simbolismul Primului Testament şi al tradiţiei iudaice (talmudice), Sfântul Ioan foloseşte cifra şase (6) – în cartea Apocalipsa – pentru a identifica „omul”, Antihristul, care îmbracă într-un chip fals (al minciunii) perfecţiunea şi se ascunde sub poala ei: cifra 666. Cifra nu este rea!... Numai cel care se ascunde sub această „mască” reprezintă „omul”, fiara, Antihristul.

Autorul sfânt, Ioan, ne cere să fim înţelepţi şi să pricepem pe cel care se ascunde sub simbolismul cifrei 666. Citǎm din Apocalipsă: „Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase”[3]. Sfântul Ioan, prin cartea Apocalipsa, se adresa (deopotrivă) evreilor care cinsteau Tora, precum şi celor deveniţi „ucenici” ai lui Hristos.

*

* *

[1] Philon din Alexandria, *Comentariu alegoric al legilor sfinte după lucrarea de şase zile*, Edit. Herald, 2006, p. 41-42.

[2] Hans Küng, *Iudaismul*, Edit. Hasefer, Bucureşti, 2005, p. 101.

[3] APOC. 13, 18.

Sfântul Ioan, în cartea canonică şi inspirată Apocalipsa, foloseşte simbolic şi cifra şapte.

Pentru grecii antici, cifra şapte simboliza perfecţiunea. Citãm: „Cifra şapte, care evocă zilele săptămânii, numărul planetelor, cunoscute de cei vechi…”[1].

Însă, înaintea anticilor greci, Candelabrul cu şapte braţe – Menora – din Cortul Sfânt (sec. XIV î.d.Hr.) mărturisea despre prezenţa luminii slavei* Domnului Savaot. Iată cum în tradiţia iudică (în cult) întâlnim cele două cifre folosite de Sfântul Ioan în cartea Apocalipsa; anume: cifra şase (6) = Steaua lui David şi cifra şapte = Menora, Candelabrul cu şapte braţe. Spune profetul Moise: „După aceea a făcut un sfeşnic de aur curat şi sfeşnicul acesta l-a lucrat din ciocan. Fusul lui, braţele lui, cupele lui, nodurile lui şi florile lui erau toate dintr-o bucată.

Din laturile lui ieşeau şase braţe: trei braţe ale sfeşnicului ieşeau dintr-o latură a lui şi trei braţe ale sfeşnicului ieşeau din cealaltă latură a lui (…) Apoi i-a făcut şapte candele, *mucări* şi tăviţe de aur curat”[2].

Când Tradiţia Bisericii – prin Sfinţii Părinţi – a identificat simbolic cifra şapte cu darurile Sfântului Duh[3], nu se făcea o greşeală!... Se accepta simbolismul folosit de Apostolul neamurilor, Pavel* – evreu din Tars – în Episto-

[1] Apud P.C. Diacon Nicolae I. Nicolescu (…), *op. cit.*, p. 245.

* A se vedea III Regi Cap I-XI (Templul lui Solomon).

[2] Ieşirea 37, 17-18, 23.

[3] Cf. I COR. 12, 7-11.

* „Că unuia i se dă prin Duhul Sfânt cuvânt de *înţelepciune*, iar altuia, după acelaşi Duh, cuvântul *cunoaşterii*.

Şi unuia i se dă întru acelaşi Duh *credinţă*, iar altuia, darurile *vindecărilor*, întru acelaşi Duh.

la I Corinteni; epistolă destinată elinilor din oraşul antic Corint.

Cultura elenistă a Părinţilor Bisericii (a simbolurilor) s-a pus de acord cu simbolismul tradiţiei iudaice. Era „şi" aceasta o modalitate prin care „secta idaică", creştinismul, nu se despărţea (definitiv) de cultul sinagogal. Scripturistic nu a fost posibilă această despărţire, şi nu va fi posibilă: „Noul Testament în cel Vechi se găseşte". Creştinii au slujit şi slujesc Dumnezeului celui viu: „Dumnezeului lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeu lui Iacov (…)"[1].

Tot Părinţii Bisericii au clarificat raportul dintre Antihrist şi Diavol. Pentru ei, Diavolul nu se identifica cu Antihrist. Om fiind, Antihristul se ascunde sub cupola cifrei 666; cifră perfectă în tradiţia iudaică. Zice Fericitul Ieronim: „N-ar trebui să socotim că el (Antihristul)… este diavolul sau vreun demon, ci unul dintre oamenii în care Satan şi-a făcut sălaş"[2]. Iar Sfântul Ioan Hrisostom, în Omilia dedicată Epistolei către Tesaloniceni, ne spune: „Dar cine este acesta? Crezi că e Satan? Nicidecum, este cineva posedat de lucrarea lui".

*

* *

Canonică şi inspirată, Apocalipsa Sfântului Ioan a cunoscut (şi cunoaşte) o lungă istorie a interpretării şi tâl-

---

Unuia *faceri de minuni*, iar altuia proorocie; unuia *deosebirea duhurilor*, iar altuia *feluri de limbi* şi altuia *tălmăcirea limbilor*" (I COR. 12, 8-10).

Sfântul Apostol Pavel se foloseşte de cifra nouă (9) (mult mai familiară elinilor) pentru a desemna darurile Duhului Sfânt.

[1] Marcu 12, 26.

[2] Wilhelm Bousset, *Legenda Antihristului*, Edit. Herald, p. 140.

cuirii simbolismului profetic cuprins în capitolele sale. Privit din perspectiva tradiţiei iudaice, simbolul cifrei 666 nu produce teamă, ci binecuvântare. Fiara, Antihristul, „omul", se ascunde sub perfecţiunea unei cifre. El trebuie descoperit. Aceasta este dreapta grijă pe care trebuie să o aibă (şi) creştinul începutului de mileniu trei. Astfel se vor împlini cuvintele profetice: „Iată, vin curând şi plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia, după cum este fapta lui"[1]. Amin.

«Celui qui atteste ces choses dit: Qui, je viens bientôt. Amen! Viens, Seigneur Jésus! Que la grâce de notre Seigneur Jésus-Christ soit avec vous tous! Amen!»[2]

[1] APOC. 22, 12.
[2] APOC. 22, 20-21.

«Ce n'est pas un bon arbre qui porte du mauvais fruit, ni un mauvais arbre qui porte du bon fruit. Car chaque arbre se connait à son fruit. Ou ne cueille pas des figues sur des épines, et l'on ne vendange pas des raisins sur des ronces.» (Luc. 6, 43-44)

2. Para de foc

Para de foc a idealului căzut în cenuşa crucii se ridică teandric la existenţa demnă a omului liber. Satisfacerea necesităţilor animalice este înlocuită cu rugăciunea unei realităţi care transcende cotidianul. Realităţile sensibile ale vieţii, formele mitice ale universului devin convingeri indiferente. Domeniul simţurilor se restrânge şi aspiraţiile nobile răscolesc idealul furnicii lucrătoare în muşuroiul societăţii de care are (atâta) nevoie. Este o lumină suprafirească, pregătită de îngeri pentru cei aleşi. Este o consacrare a gradului înalt de transformare interioară a individului care aspiră la un ideal transfigurat în trăire mistică, pe muntele Tabor. Lupta pentru cunoaşterea existenţei terestre atrage după sine durerea surdă a sufletului înlănţuit de poftele trecătoare.

Cearta cu universul face din om un lepros pasionat de nectarul florilor ofilite de soare. Suntem în căutarea vieţii eterne, a tinereţii fără bătrâneţe, fără a ocoli ceasul morţii. Aspiraţiile superioare determină pe om să privească spre cer, descoperindu-şi (astfel) sufletul care îl deosebeşte de animal.

În Paradis, protopărinţii contemplau creaţia prin iubirea Creatorului-Elohim. Acel ideal frumos (pierdut) este

căutat de om şi astăzi. Se concentrează (în permanenţă) asupra utilităţilor materiale pentru aş asigura bunăstarea (primordială) în societatea tehnologică. În activitatea lui, în care depune un important efort consacrându-şi toate forţele (fizice şi intelectuale) şi tot talentul, omul contemporan uită de liantul care făcea posibilă bunăstarea primordială a Protopărinţilor (Adam şi Eva). Uită de prezenţa Domnului Dumnezeu în lume; omniprezent şi proniator, fără a se identifica cu creaţia.

«De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat.

Şi izgonind pe Adam, l-a aşezat în preajma grădinii celui din Eden şi a pus heruvimii şi sabie de flacără vâlvătoare, să păzească drumul către pomul vieţii.»[1]

Parcela primitivă a panteismului a fost populată cu divinitatea însăşi. Dumnezeu se identifica cu lumea, în consecinţă, cu omul ca rezultat al actului creaţiei. Nimic mai eronat!... Lipsa de conştiinţă harică ducea la adorarea creaturii în „detrimentul" Creatorului. Din coroană a creaţiei, omul îşi atribuia esenţă divină, uitând că este fiu al Domnului numai după har. Rădăcina omului continua să extragă seva adevărului revelat din pământul din care fusese luat.[2] Numai Fiul Omului Întrupat «la plinirea vremii»[3] devenea Dumnezeu-Persoană, paradigmă pentru neamuri. Idealul suprem pentru mântuirea mireanului aflat sub harul lucrător prin credinţă şi faptă bună.

*

* *

[1] Facerea 3, 23-24.
[2] Facerea 1, 26-27.
[3] Galateni 4, 4.

«Adam connut Eva, sa femme; elle conçut et enfanta Caïn, et elle dit: J'ai formé un homme, avec l'aide de l'Eternel. Elle enfanta encore son frère Abel. Abel fut berger, et Caïn fut laboureur.»[1]

3. Chipul mistic al ciobanului moldovan

Chipul mistic al ciobanului moldovan se regăseşte în „cea mioriţă" bocitoare, prevestitoarea crimei fratricide. Ea raţionează asupra misterelor, folosind facultatea imaginativă a sufletului purtat de înger. Doar aripile iubirii curate scoate pe „ortoman" din starea sensibilă şi materială a muntelui, ca altar de jertfă. Mioriţa nu lasă pe baci în întunericul divin ca să păşească pe drumul neputinţei întru necunoaştere. Ea încearcă să-l convingă de iminentul pericol, sub valurile întunecate ale voinţei ciobanului ungurean şi ale celui vrâncean.

«Pe-un picior de plai,
Pe-o gură de rai,
Iată vin în cale,
Se cobor la vale
Trei turme de miei
Cu trei ciobănei
Unu-i moldovan,
Unu-i ungurean
Şi unu-i vrâncean,
Mări, se vorbiră,
Ei se sfătuiră,

[1] Geneza 4, 1-2.

Pe l-apus de soare
Ca să mi-l omoare
Pe cel moldovan
Că-i mai ortoman, (…)»[1]

*

* *

După ce mioriţa ajunge să cunoască (de acum) adevărul, se personifică şi devine îngerul păzitor al ciobanului moldovan. Dumnezeu i-a dat o lumină aparte şi

«De trei zile-ncoace
Gura nu-i mai tace,
Iarba nu-i mai place.»[2]

Poetul popular, în balada păstorească „Mioriţa", concentrează întreaga voinţă a creaţiei sale asupra vederii tainice şi sensibile a rostului în viaţa aceasta – care este mai preţioasă decât întunericul –, a înţelegerii trăirii în imanent, în interiorul creaţiei, a neputinţei de a evita moartea, pentru a ajunge la înliniştirea, la vederea simplă a lui Dumnezeu. Vederile tainice ale mioriţei părăseşte lucrările înţelegătoare. De aceea – credem noi – poetul popular ajunge la starea primordială a omenirii, când păstorul Abel redescoperea imaginea lui Dumnezeu în jertfa «din cele întâi născute al oilor sale». Tăcerea se menţine în interiorul fratelui Cain, ca o tăcere ascunsă, întâlnită la baciul ungurean şi la cel vrâncean.

Prin ce se deosebeşte textul sfânt din Cartea Facerea (cap. 4, 2-8) de incantaţia bardului popular, nu este greu de subliniat!... Faptul că în Cartea Sfântă, Însuşi Domnul

[1] *Balade populare româneşti*, Edit. Albatros, Bucureşti, 1977, p. 152.

[2] Ibidem, p. 2.

Dumnezeu atenţionează (de data aceasta) pe Cain, lucrătorul de pământ, de iminenta crimă, declanşează în mintea cititorului limpezimea sufletului chemat de Dumnezeu. În textul sfânt, „mioriţa" – oaia – este adusă jertfă de împăcare. Sufletul ei rudimentar (de animal), peste veacuri, dialoga cu ciobanul moldovean. Dar să ascultăm textul Sfintei Scripturi:

«Apoi a mai născut pe Abel, fratele lui Cain. Abel a fost păstor de oi, iar Cain lucrător de pământ.

Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului.

Şi a adus şi Abel din cele întâi născute ale oilor sale şi din grăsimea lor. Şi a căutat Domnul spre Abel şi spre darurile lui,

Iar spre Cain şi spre darurile lui n-a căutat. Şi s-a întristat Cain tare şi faţa lui era posomorâtă.

Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: „Pentru ce te-ai întristat şi pentru ce s-a posomorât faţa ta?

Când faci bine, oare nu-ţi este faţa senină? Iar de faci rău, păcatul bate la uşă şi caută să te târască, dar tu biruieşte-l?

După aceea Cain a zis către Abel, fratele său: „Să ieşim la câmp!" Iar când erau ei în câmpie, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, şi l-a omorât.»[1]

Abel trăia înlăuntrul său dialogul cu Elohim; era alesul Celui Atotputernic. Cu toate acestea, pronia divină, grija lui Elohim faţă de Abel, s-a limitat în a-i lăsa libertatea de acţiune nefericitului Cain. De ce nu a biruit păstorul Abel? El nu trebuia să verse sângele fratelui său Cain. Dorinţa arzătoare de a fi cât mai aproape de Creatorul îl

[1] Facerea 4, 2-8.

împiedica să săvârşească ceva neplăcut în ochii divinităţii: pătarea cu sânge a numelui chemat de Dumnezeu. Abel era chemat pentru „Cele înalte”, pentru veşnicie. Să rămână paradigmă pentru întreaga umanitate; nutrind o mai mare preţuire pentru Dumnezeu. Cain a ales blestemul, rămânând în necunoaştere, în întunericul păcatului.

Nici baciul moldovan din balada „Mioriţa” nu atinge desfătarea acestei lumi când o doreşte. La el nu este vorba de resemnare, de incapabilitatea de a pricepe mesajul transmis de „mioară”. Ciobanul moldovan este cel ales de Creator; nu el are „oi mai multe, mândre şi cornute (…)”?! El trebuia să rămână paradigma spaţiului mioritic carpato-dunărean. Ceilalţi doi ciobani: ungurean şi vrâncean trebuiau să personifice pe fugarul Cain. Cine dintre cei trei a murit? Singur baciul moldovan a rămas izvor de apă vie. El transcende creaţia: cu mormântul „în strunga de oi”, „pe-o gură de rai”, (…) „Şi stele făclii!”…

În definitiv, poetul popular nu redă în vers crima săvârşită de cei doi ciobani: cel ungurean şi cel vrâncean:

«– Oiţă bârsană,
De eşti năzdrăvană
Şi de-o fi să mor
……
În câmp de mohor,
Să spui lui vrâncean
Şi lui ungurean
Ca să mă îngroape
Aici pe-aproape,
În strunga de oi
Să fiu tot cu voi (…)»[1]

[1] *Balade populare…*, p. 153.

Poetul popular redă în vers o stare mistică, de transfigurare prin care trebuie să treacă baciul moldovan pentru a deveni un adevărat mit ancestral, din vremuri revolute.

Curat de vinovăţii şi defecte; înliniştit în temeri; golit de pasiuni, ciobanul moldovean rămâne în suflet cu dorinţa vieţii de după moarte. El se pregăteşte să ajungă în lumea de dincolo personificând femeia cu coasa… Înliniştit în temeri el o numeşte „mândră crăiasă". Întocmai textului sfânt, în balada „Mioriţa", baciul moldovan vorbeşte de o „Măicuţă bătrână". După uciderea lui Abel, protopărinţilor Adam şi Eva li s-a născut Set, om binecuvântat de Elohim. Bardul popular nu spune dacă „măicuţa" mai avea şi alţi fii sau fiice… Ne-a rămas însă balada „Mioriţa", ca „o rugăciune" plină de iubire pentru baciul moldovan. Din iubirea aceasta s-au hrănit generaţii după generaţii, până ce Hristos a triumfat asupra morţii; lumina a biruit întunericul şi în frământatul plai mioritic.

«Etant donc justifiés par la foi, nous avons la paix avec Dieu, par notre Seigneur Jésus-Christ, à qui nous devons d'avoir en par la foi accès à cette grâce, dans laquelle nous demeurons fermes, et nous nous glorifions dans l'espérance de la gloire de Dieu.»[1]

[1] Romani 5, 1-2.

C.

Oraşul părăsit de Tine, Elohim

Liniile parchetului se desfac în unde nevăzute. Marea este călcată de tancuri ruginite. O iau de la capăt în noaptea pustie, gândind la ceea ce va fi mâine. Riduri adânci provocate de voci televizate ard palma unei planete necunoscute de mine. Oasele de la mână se îndoaie asemeni fibrelor optice care traversează oraşul părăsit de Tine, Elohim.

De la nord, vântul provocat de o moară infernală răstoarnă albumul secolului douăzeci şi unu. Redactorii de farse teatrale caută gena ascunsă în frigidere reci, în care gheaţa devine cenuşă.

«Heureux l'homme qui ne marche pas selon le conseil des méchants,
Qui ne s'arrête pas sur la voie des pécheurs,
Et qui ne s'assied pas en compagnie des moqueurs (…)»[1]

Spectacol sublim, amintind de o gară în flăcări, cu trenuri supravegheate prin telefon. Astrele se aprind sub cupola necontrolată de un Creator. Buzele mele sărută atomul unei flori şi trupu-mi îngheaţă părăsit de puteri. Planeta informatizată se scaldă în lumina becului aprins de Tine, Yahve.

[1] Psalmul 1, 1.

Dar ce îmi pasă de toată această provocare a mileniului trei?, în care misterul se ascunde…, lăsându-mă singur cu El. Este firul roşu care leagă Casa Albă de o idee care tulbură pământul creat de Tine, Atotputernice.

La comanda omului mileniului trei, blocul înalt se prăbuşeşte. Omul face să cadă ploaie peste bitumul incandescent. Sirena vremurilor apuse atrage creaţia într-o moarte lentă şi îşi deschide aripile pentru trecătorul care fuge speriat de furtună.

Într-o după-amiază, marmura cumpărată pentru cavou va fi frecată cu un disc solar, pe o plaje pustie la care gândeşte cel care – cu lacrimi în ochi – scrie aceste rânduri.

Am văzut un cer nou şi un pământ nou, în care copiii dormeau fericiţi, purtaţi în braţe de roboţi astrali. Iar mamele supravegheau de departe experimentele nucleare, amintind prezenţa atomului dintru începuturi. Aspirina astâmpără febra, dar durerea mocneşte în oasele decalcifiate; omul se îndreaptă spre piscuri nebănuite de veacuri.

«Mais qui Trouve son plaisir dans la loi de l'Eternel,
Et qui la médite jour et nuit!
Il este comme un arbre planté près d'un courant d'eau,
Qui donne son fruit en sa saison,
Et dont le feuillage ne se flétrit point:
Tout ce qu'il fait lui réussit.»[1]

[1] Psalmul 1, 2-3.

Marea nu mai este albastră şi cerul picură fierbinte pe pământ. Liliecii zboară în lumina soarelui de oglinzi şi cancerul roade celulele cuminţi. Câinii pavează oraşul cu labele lor moi; urcă în grabă în navele cosmice. Închise vise în labirinturi reci, poarta rămâne deschisă mării. Iar adevărul holocaustului nu mai tulbură sufletul.

Laserul mă face să vărs lacrimi pe omida care a căzut din pom. O fragedă gură de fată muşcă nesătulă din fructul oprit. Mă rup de această realitate crudă şi rămân singur cu El, cu Dumnezeu-Elohim.

«Il n'eu est pas ainsi des méchants:
Ils sont comme la paille que le vent dissipe.
C'est pourquoi les méchants ne résistent pas au jour du jugement,
Ni les pécheurs dans l'assemblée des justes;
Car l'Eternel connaît la voie des justes
Et la voie des pécheurs mène à la ruine.»[1]

Liniştea războaielor tulbură Universul cu zgomotul ei. Lumea este ameţită de focul tras de puşcă. Valuri de sudoare reci curg de pe fruntea omului mileniului trei. Vulcanul stă să erupă în inima lui plină de griji ancestrale. O păcură neagră acoperă clipa şi cuvinte sacre se aud în timpane. Iarba este pârjolită de focul dreptăţii şi ţărâna s-a transformat în sare cu smârcuri care amintesc de cenuşa din iad.

Unde eşti Tu, Adonai?! Să vezi clonarea care ne înspăimântă… Inutilă este insomnia indiferenţei, omul se caută pe sine şi nu se găseşte.

[1] Psalmul 1, 4-6.

«Pourquoi ce tumulte parmi les nations,
Ces vaines pensées parmi les peuples?
Pourquoi les rois de la terre se soulèvent-ils
Et les princes se liguent-ils avec eux
Contre l'Eternel et contre son oint?»[1]

Steagul victoriei apare şi dispare, fâlfâie în vânt. Mirosul de carne din hală aminteşte călătorului (tăcut şi flămând) visele atomice. Este era feliei de pâine nepreţuită de omul secolului meu. Urmăresc călătoria acelui trecător şi gust odată cu el nevinovăţia. Izbesc singurătatea rătăcirii noastre cu un mugur al credinţei căzut din Cer. Mă prinde amiaza rătăcit printre blocuri şi steagul mai flutură în vânt. Dispare clădirea în liftul care urcă şi glasuri funebre se aud de pe pod. Am să privesc de sus, de la etaj, forfota îmbrăcată în haine de nuntă.

«Brisons leurs liens,
Délivrons-nous de leurs chaînes!
Celui qui siège dans les cieux rit,
Le Seigneur se moque d'eux.»[2]

*

* *

M-am apropiat de balaur fără să bag de seamă neputinţa oamenilor mileniului trei. Porniţi spre sfadă am început să lupt… Cureaua din jurul gâtului m-a deznădăjduit. Asfaltul era iluminat de neoane multicolore. Patroni îngrăşaţi umblau îmbrăcaţi în slavă deşartă. Prea fericiţii de ei!... Se apropiau de balaur cu jocurile de noroc. Locaşul

[1] Psalmul 2, 1-2.
[2] Psalmul 2, 3-4.

cel sfânt se întinase… Murdăria dinăuntru cugetului chinuia nădejdea celor virtuoşi. Otrava oraşului tulbura mântuirea celui drept. Am încercat să fug, să nu mă atingă săgeata fiarei secolului meu.

«Quand je crie, réponds-moi, Dieu de ma justice!
Quand je suis dans la détresse, sauve-moi!
Aie pitié de moi, écoute ma prière!»[1]

Iubirea de bani s-a transformat în război neîndurat. Idolul Bogăţiei împinge la deznădejde… Atunci mi-am adus aminte de cuvintele din Scriptură: „Este vreme pentru orice lucru de sub cer". Şi am tăcut gândind la Tine, Elohim.

*

* *

Duhul întristării a osândit omul tehnologic, precum molia roade făgăduinţa vieţii. Sfaturile mântuitoare ale sufletului trândăvesc în sfintele citiri. Omul nu mai rabdă să aibă vedere duhovnicească. Toată lucrarea cea bună a fost înghiţită de boala iubirii de arginţi. Duhul întristării mocneşte tăinuit în inima noastră; rătăciţi ai mileniului trei. Nici puterea de a dobândi lumea nu aduce moarte duhului întristării. Fraţii cu care petrec în necunoaştere s-au scufundat în somnul greu al vorbelor deşarte. Întreg sufletul mi se prăbuşeşte la picioarele Tale de Părinte. Ascultă rugăciunea unui rătăcit…. Spune un cuvânt dumnezeiesc în folosul omului tehnologic.

«Prête l'oreille à mes paroles, l'Eternel! Ecoute mes gémissements!»[2]

[1] Psalmul 4, 1-2.
[2] Psalmul 5, 1-2.

*

* *

Vasul de argilă a ajuns jertfă vie. Privirea blândă transmite îndurările sufletului copleşit de virtute. Liniştea deplină a simţurilor este dată de lumina Trupului Tău pe Muntele Tabor. Obstacolele vieţii moderne lasă imaginea virtuală să domine omul. Submarinul nuclear topeşte duhul raţiunii umane. Numai harul Tău se răspândeşte din belşug asupra noastră. La omul devenit duh rugător, vasul de argilă se spiritualizează. Partea pătimaşă a experienţelor genetice devine vrednică de înţelepciunea Ta. Încerc să fiu în stare să primesc bunătatea Ta de Părinte, aducându-mi jertfă de împăcare pentru semenii mei.

«Il este beau de louer l'Eternel,
Et de célébrer ton nom, ô Très-Hante!
D'annoncer le matin ta bouté,
Et ta fidélité pendant les mites,
Sur l'instrument à dix cordes et sur le luth,
Aux sons de la harpe.»[1]

Omul tehnologic caută vedenii pe computer, privirea minţii înveşmântează rugăciunea cu strigătul leproşilor. Amăgirea de sine aduce sărăcia duhului; suflet nepregătit pentru lucrarea cerească. Sabia ascuţită a neascultării a rănit trupul obosit şi gol. Ca un slăbănog cu puţine cuvinte este jertfa noastră în faţa Ta. Străini de darurile Tale, urgisim pe aproapele cu patimi îngrozitoare. Jertfelnicul nostru a devenit barul de noapte. Valsul timid al sufletului respinge poruncile evanghelice. Râvnă nesocotită este aprin-

[1] Psalmul 92, 1-4.

derea pentru fapta rea. Prietenul duhovnicesc ne-a părăsit… Starea de moarte ne-a pătruns în inimă. Otrava demonilor mileniului abandonat de Tine lucrează în toate mădularele trupului. „Pătrunde până la despărţirea dintre suflet şi trup", să ne apropiem de cuvântul Tău plin de viaţă. Iertarea să aducă harul Tatălui-Elohim.

*

* *

Zidurile Ierusalimului nostru duhovnicesc sunt zguduite de furtunile modernităţii. Jertfa omului a întunecat puritatea harului divin, nevoinţa aspră întru cele lumeşti este singura ofrandă a metropolei. Sufletul căzut zace în containere pline cu resturi menajere. De rugăciunea adâncă a inimii numai vorbeşte nimeni… Ne găsim într-o stare a abandonului, a singurătăţii…, departe de Yahve. Singurii noştri îndrumători au rămas jucătorii de bursă din Old Street. Îmi doresc liniştea inimii în oraşul de sub deal. „Este vremea pentru orice lucru de sub cer." Acum vreau să mă purific prin credinţă, să mă aduc ardere de tot pentru zidurile Ierusalimului. Poate astfel voi culege ostenelile mele pentru negrăitul tău dar: veşnicia.

«Heureux l'homme que tu châties, ô Eternel!
Et que tu instruis par ta loi,
Pour le calmer aux jours du malheur,
Jusqu'a ce que la fasse soit creusée pour le méchant!
Car l'Eternel ne délaisse pas son peuple
Il n'abandonne pas son héritage.»[1]

[1] Psalmul 93, 12-14.

Nu eşti Tu al tuturor? Robeşte inima mileniului trei! Unul crede, celălalt Te respinge… Oricare ar fi ţinta lor: „Dumnezeu nu e căutare la faţă".

Vaietele fără glas ale inimii se rostogolesc ca piatra de moară. Numai îngerii Te caută în permanenţă!... Întind mâinile spre Cer pentru a mă preface în înger. Necurăţia trupului să se transforme în nepătimirea omului modern. Otrava modernităţii să devină apă curată de fântână. Atunci voi cunoaşte desfătarea raiului. Bucuria se va revărsa în lăuntrul meu, mulţumită Ţie, Adonai. Robeşte-mi inima pentru totdeauna; la început de mileniu trei.

*

* *

Din prea multă nesocotinţă am aruncat toiagul răbdării. Viaţa mileniului trei nu mi-a îngăduit nădejdea. Câinii s-au obrăznicit, nefărâmată a rămas durerea neascultării. Văpaia poftei necurate tulbură râvna pentru dreptate; „Străpunge cu frica ta, trupul meu". Atunci voi avea belşug de trebuinţă. Lăcomia pântecelui se va transforma în nevoinţă şi vom fi izbăviţi de arma nucleară.

«Sauve-moi, ô Dieu!
Car les eaux menacent ma vie.»[1]

Clocoteşte mânia în inima mea, rugăciunea s-a stins de atâta aşteptare. Căldura focului duhovnicesc a fost înăbuşită de lacrimi. În mijlocul oraşului mă simt ca-n pustia munţilor. Peşterile blocurilor mamut strigă îndurerate către ceruri. Cu inima sfâşiată de durere încă mai pomenesc numele Tău, Elohim. De ce ne-ai dat uitării? Întreaga ar-

[1] Psalmul 69, 1-2.

monie a globului s-a destrămat, vameşul (ce sunt) a nesocotit voia Ta. Mintea s-a împrăştiat în gânduri pline de uitare. Războiul împotriva vameşului cu papion a adus lacrimi şi tăcere. Sunt un om gol, asemenea mileniului meu. Care mai este nădejdea mea? N-au spus sfinţii Tăi: „Pocăinţa îl restabileşte pe cel căzut…”. Sunt rob netrebnic, cer dragostea Ta de Fiu pentru toţi păcătoşii.

«O Dieu, ne t'éloigne pas de moi!»[1]

Mi s-a pierdut urma în Siberia sufletului rătăcit… Îngerii Tăi, Adonai, m-au trimis la muncă silnică. Semenii nu mă mai găsesc în locaşul sfânt. Ai socotit că este bine pentru mine credinţa nezdruncinată!... Căile Tale sunt necunoscute de noi. În Siberia am găsit îndrumători pentru rugăciunea neîntreruptă a inimii. Gerul de afară nesocotea bunătatea Ta de Părinte. În fiecare zi primeam întăriturі harice. Ursul siberian îmi număra paşii în zăpadă…, nu-mi pierduse urma. Până într-o zi… Calea vieţii mele a fost pavată cu toate bunătăţile pământului. Mai presus de toate: Te simţeam aproape de sufletul mileniului meu.

«Mais je t'adresse ma prière, ô Eternel!
Que ce soit le temps favorable, ô Dieu, par ta grande bonté!
Réponds-moi, en m'assurant ton secours!
Retire-moi de la boue, et que je n'enfonce plus!»[2]

[1] Psalmul 70, 12.
[2] Psalmul 69, 14-15.

Şerpi veninoşi mi-au otrăvit sufletul. Cuprins de spaimă am văzut moartea îmbrăcată-n haina veşniciei. Este absolut înspăimântător să te îndepărtezi de Împărăţia Cerurilor. Patimile mă legau de gândul negru. Din curiozitate am întins mâna spre doamna suferinţei. Ochii îmi ardeau, cuvântul îmi tremura, numai inima psalmodia rugăciunea minţii. Lumina inteligibilă a sufletului se întunecase… Hotarul dintre întuneric şi lumină era însemnat cu sângele secolului meu. Cu neputinţă să dobândească cineva curgerea apei sfinţitoare. Din pricina poverii, nepătimirea s-a rătăcit pe o creangă a pomului vieţii. Mare vârtej suferă sufletul meu!... Şerpii veninoşi au fost alungaţi de Fiul Omului.

«L'Eternel est ma lumière et mon salut:
De qui aurais-je crainte?
L'Eternel est le soutien de ma vie:
De qui aurais-je peur?»[1]

Umbros şi slab este trupul mileniului meu. Vocea lăuntrică a sihaştrilor a tăcut. Necazurile modernităţii pândesc sufletele neprihănite. Lumina veacului nostru este ca în ziua morţii… Întunericul umanităţii nu poate vedea Chipul Tău de Părinte, Elohim. Dragostea Ta nu se obţine cu daruri de aur! Loveşte-ne cu biciul iubirii Fiului Tău. Hrăneşte mileniul trei cu mană cerească. Să putem umbla pe drumul căinţei. Mintea omului tehnologic te caută…, Te strigă întru ascuns… Amin.

*
* *

[1] Psalmul 27, 1.

Necredinţa este un cui înfipt în sufletul rătăcit. Animalul este divinizat şi de omul tehnologic. Cufundat în întunericul păcatului, mileniul trei este bântuit de fantoma ateismului. Umbre fantastice dezvăluie ochiul orb al necredinţei. Fizica relativităţii încearcă să înlocuiască adevărul revelat. Omul tehnologic „nu ştie unde merge". Şi Tu, Yahve, îl laşi în impas chinuitor.

Ochiul luminos al lui Iisus nu mai priveşte Europa. Rătăcirea ideologică poartă intelectualii în labirintul întunericului. Părinte-Elohim!... Lasă pe Fiul Omului să socată cuiul necredinţei din sufletul europenilor rătăciţi. Să devenim fii ai luminii Tale.

«Jusques à quand, Eternel! M'oublieras-tu sans cesse?
Jusques à quand me cacheras-tu ta face?
Jusques à quand aurai-je des soucis dans mon âme,
Et chaque jour des chagrins dans mon cœur?
Jusques à quand mon ennemi s'élèvera-t-il contre moi?
Regarde, réponds-moi, Eternel, mon Dieu!»[1]

Încercăm să respirăm – în plin mileniu trei – duhul credinţei divine, bunul însingurării arat de îngeri, dăruirea marii iubiri chemată de sfinţi, duhul însingurării rugăciunii sihastre.

Tăcerea spirituală a Duhului nu este supusă vestejirii. Trupul îmbătrânit este acoperit de tristeţea întunecată a tăcerii lăuntrice. Rodul strălucitor al vieţii eterne, trezvia înţelegătoare a sufletului din adâncul fără fund al inimii, purpura mişcată de îngeri.

[1] Psalmul 13, 1-4.

Comesean cu mileniul trei, privesc ispita cu mângâiere tristă. Domnul tuturor, Elohim, intră fără zgomot în Templul din Ierusalim.

Cu sufletul rănit de dragostea lui Iisus, umblu pe străzile Europei întrebându-mă cine sunt… Bunătăţile, frumuseţile, plăcerile lumeşti urcă treptele luminii divine.

«Moi, j'ai confiance en ta bonté,
J'ai de l'allégresse dans le cœur,
à cause de ton salut;
Je chant à l'Eternel,
car il m'a fait du bien.»[1]

Curgerea lacrimilor spală pacea gândurilor. Dragostea nemicşorată a lui Yahve înduioşează pe poporul Său. Sufletului înaripat de Duh poposeşte în ieslea smerită din Betleem.

Sufletul se smereşte în faţa Ta, Adonai. Cuvioasa rugăciune apropie vederea duhovnicească de dragostea dumnezeiască; întristarea lacrimilor se veseleşte.

Cel dintâi şi Cel de pe urmă vrea să împărtăşească metropolei blândeţea necontenită a inimii Bunului Păstor. Oamenii mileniului meu – în tovărăşia lor – ocărăsc necontenit smerenia credinţei.

«Garde-moi, ô Dieu! Car je cherche en Toi mon refuge
Je dis à l'Eternel: Tu es mon Seigneur,
Tu es mon souverain bien!
Les saintes qui sont dans le pays,

[1] Psalmul 13, 6.

Les hommes pieux sont l'objet de toute mon affection.»[1]

Sfinţita cristelniţă a botezului creştin rămâne chipul de lumină pentru bătrâna Europă încarcerată de puterea banilor murdari. Continent binecuvântat de Cartea Sfântă a poporului evreu, Europa caută pe Hristos în computer. Legată în lanţuri de nedesfăcut, Europa îşi poartă pătimirea odată cu Iisus, Regele iudeilor, în locaşurile sfinţilor îngeri de pe Muntele Moria. Nimic nu ajută popoarele Europei spre o stare de luminare a minţii prin credinţa în Hristos. Rămâne sfinţita cristelniţă, chip de lumină pentru biruirea necredinţei. Europeanul nu este singur… El trebuie să stea de vorbă (în rugăciune) cu Creatorul-Elohim!... Împărăţia îngerilor se va mişca prin străpungerea inimii curate, într-o Europă unită, chip al lui Hristos – Fiul lui Israel.

«Lève-toi, Eternel, marche à sa rencontre, renverse-le!
Délivre-moi du méchant par ton glaive!
Délivre-moi des hommes par ta main,
Eternel, des hommes de ce monde!»[2]

Sâmbure de migdal este semnul răscumpărării omului rătăcit în necunoaştere. Zidirea Turnului Babel în plin mileniu trei a orbit frumuseţea sufletelor născute în ţări scăldate de râul Iordan. Răceala metropolelor cosmopolite tulbură imnul mistic al prezenţei divine. Voinţa tinerilor

[1] Psalmul 16, 1-3.
[2] Psalmul 17, 13-14.

exuberanţi apropie bucuria iertării îngerilor căzuţi. Un fior de teamă cuprinde măreţia blocurilor cu o sută de etaje.

Scoborâm în miezul nopţii din palatul cerurilor în groapa idolilor din lut. A căzut lumea mileniului meu în adâncul nopţii adamice, culcată-n ignoranţă şi desfrâu financiar. Numai ochii Sfântului de la Ierusalim lasă urme pe icoana umanităţii rătăcită în pustiul singurătăţii adamice. Marea tragedie a omenirii rămâne zidirea Turnului Babel în plin mileniu trei. Nepriceperea tragică a omului tehnologic.

«Sauve, Eternel! car les hommes pieux s'en vont,
Les fidèles disparaissent parmi les fils de l'homme.
On se dit des faussetés les uns aux autres,
On a sur les lèvres des choses flatteuses,
On parle avec un cœur double.
Que l'Eternel extermine toutes les lèvres flatteuses,
La langue qui discourt avec arrogance,
Ceux qui disent: Nous sommes puissants par notre langue, (…).»[1]

Cugetarea la moartea trupului tulbură rugăciunea inimii omului modern. Mintea de judecător picură lacrimi pe mormântul eroului necunoscut. Stau la picioarele Fiului Omului convins că am greşit drumul căinţei. Bărbat îndoielnic ce sunt!... Nestatornic întru osteneala trupului; asemenea mileniului meu. Ştiţi voi cine-i savantul tehnologiei moderne? Proorocul Iezechiel vede şi astăzi carul de foc la râul Chedar.

[1] Psalmul 12, 1-5.

Chipul omenesc al îngerului strălucea în mijlocul focului; izvor de apă vie!... Tu crezi în Împărăţia Domnului lui Israel?! Adu-ţi aminte de Hristos, Soarele dreptăţii. Cere iertare de la Elohim pentru a trăi pe pământul tehnologiei moderne departe de dorinţa diabolică a împreunării limbilor! Omul – pe pământ – are nevoie de diversitatea libertăţii primită în dar de la Creatorul-Elohim.

Puterea harului tăgăduieşte neputinţa, umbra stărilor sufleteşti. Purtăm în noi sfinţenia atrăgătoare a chipului neatins de neascultare. Necurmata libertate lăuntrică oboseşte omul mileniului legat de computer. Oare Când voi rosti cuvintele: „Eu dorm dar inima mea veghează”. Atunci voi arde tămâie în inima locuită de sfinţi; întru bucuria slavei cereşti.

«Je louerai l'Eternel de tout mon cœur,
Je raconterai toutes tes merveilles.
Je ferai de toi le sujet de ma joie et de mon allégresse,
Je chanterai ton nom, Dieu Très-Haut!
……
L'Eternel règne à jamais,
Il a dressé son trône pour le jugement;
Il juge le monde avec justice,
Il juge les peuples avec droiture.»[1]

Elohim, varsă untdelemn în inima secolului meu, o umple cu linişte fericită. Toarnă în ea dulceaţa rugăciunii Fiului Omului, Fiul lui Israel.

Cetăţeanul metropolei a pierdut frumuseţea înfrânării. Nălucirile aduse de computer tulbură omul cel dinlăun-

[1] Psalmul 9, 1-3, 8, 9.

tru, golindu-l de bucuria veşniciei. Furtuna s-a abătut peste chipul îngrozit al omului tehnologic. Atunci s-a trezit trupul sfântului din somn…, înţelegea că se întâmplă pătimirea. Vrednic de osândă, mădularele secolului meu au ars lângă troiţă. De prisos să vă spun că a venit vântul să spulbere cenuşa… Semn al dragostei adevărate pentru întreg mileniul trei.

Când scriu, sufletul înlăcrimat este plin de bunătate cerească. Amintirea plăcerilor nesocotite a fost spălată de roua credinţei. Numai călătoria minţii spre tine, Doamne Savaot, nu poate fi oprită de neputinţă: „Umilit am fost şi m-am izbăvit". Cred în mila Ta, Adonai!... Chiar dacă locul sfinţilor a fost luat de postere!... De aceea trebuie să lupt cu nesocotinţa. Slava deşartă a modernităţii priveghează sufletul înlăcrimat. Fără îndoială, oamenii mileniului meu Te caută prin supermarketuri… Atârnă de ramurile credinţei rodul promis de Iisus: iubirea.

«Comme une biche soupire après des courants d'eau,
Ainsi mon âme soupire après toi, ô Dieu!
Mon âme a soif de Dieu, du Dieu vivant:
Quand irai-je et paraîtrai-je devant la face de Dieu?
Mes larmes sont ma nourriture jour et nuit,
Pendant qu'on me dit sans cesse: Qu'est ton Dieu?»[1]

Pe drumul căinţei pavat cu lacrimi de iubire, Atotputernice, dă-mi putere duhovnicească să văd lumina ochilor Fiului Tău. Tristeţea nefericirii, iadul singurătăţii, să fie ajutor pentru biruinţa patimilor secolului meu. Viaţa atot-

[1] Psalmul 42, 1-4.

curată,înălţimea voii Tale de Părinte, să fie paradigmă pentru rătăciţi.

Spre ce ţintă voi mai tinde, Yahve? Lumina fără asfinţit dă-mi-o mie, făptură a universului restaurat. Zâmbetul Domnului Savaot să fie pe buzele arse de neascultare. Lumina cerească să umple necazurile întunecate ale clipei tulburată de îndoială. Atunci inima secolului meu va fi străpunsă de conştiinţa dureroasă a căderii în necunoaştere. Şi voi plânge!...

«Rends-moi justice, ô Dieu, défends ma cause contre une nation infidèle!
Délivre-moi des hommes de fraude et d'iniquité!
Toi, moi Dieu protecteur, pourquoi me repousses-tu?
Pourquoi, dois-je marcher dans la tristesse,
Sous l'oppression de l'ennemi?
Envoie ta lumière et ta fidélité!
Qu'elles me guident,
Qu'elles me conduisent à ta montagne sainte et à tes demeures!»[1]

Ascultă vorbele mele!... Îndulceşte-mi iubirea pentru semeni, bucuria cunoaşterii spirituale. Îndepărtează de la poporul meu ales plăcerea trăirii prin simţuri. Să nu fiu strivit de reclamele orbitoare ale magazinelor de lux.

Ascultă, Doamne, vorbele mele!... Libertatea mileniului meu a fost robită de imaginea virtuală. Mileniul trei s-a îndepărtat de Tine. Egoismul robeşte, ameninţă oamenii secolului meu. În numele Tău strig: Deşertăciunea lor

[1] Psalmul 4-3, 1-3.

nu o lua în seamă… Schimbă-i!... Iubeşte, curăţă, aproape de Tine, Yahve, oamenii mileniului meu.

Înţelegi ce-Ţi vorbesc, Atotţiitorule? Din toate părţile modernitatea mi-a îngrădit sufletul. Printr-un zid făcut de oamenii de ştiinţă. N-au lăsat cuvântul Tău să ajungă-n cimitire.

Înţelegi ce-Ţi vorbesc, Yahve? Izgoneşte de la poporul Tău nepăsarea tinerilor robiţi de computer. Luminează ochii inimii lor, mintea să înlăture gândurile necurate ale sinuciderii.

Înţelegi ce-Ţi vorbesc, Iisuse? Numai Tu poţi îndepărta mulţimea tentaţiilor din supermarketuri… Sufletul Te caută neîncetat. Ai milă de secolul meu diform. Întoarce-l la viaţă prin lacrimi de bucurie.

«Vous tous, peuples, battez des mains!
Poussez vers Dieu des cris de joie!
Car l'Eternel, le Très-Haut, est redoutable,
Il est un grand roi sur toute la terre.
Il nous assujettit des peuples,
Il met des nations sous nos pieds;
Il nous choisit notre héritage,
La gloire de Jacob qu'il aime – Pause.»[1]

În sufletul poporului Tău, Adonai, cresc împreună fructele, legumele şi buruienile… Grijile deşarte rostogolesc uşor piatra de pe mormântul Sfântului de la Ierusalim. Vulturul credinţei zboară ameţit de înălţimea zgârienorilor. Lupta tainică cu modernitatea încurcă călătorul pregătit de drum; mileniu al jertfei de sine. Pentru ce nu ai

[1] Psalmul 47, 1-5.

milă de poporul Tău? Calea răbdării slujeşte în suflete viclene. Mielul adus spre junghere de către creştini nu îngăduie necurăţia omului ajuns pe Lună. Inima este locaşul lui Yahve!... Sălăşluieşte neîncetat întru mine, acum…, la început de mileniu trei. Rămâi cu noi în veşnicie. Căci primejdia ignoranţei pândeşte metropola. Omul de la oraş suferă de singurătate, părăsit de dialogul rugăciunii. Răsturnări cosmogonice a pricinuit omul tehnologic. A dezbinat gândurile sfinţilor trăitori. Amărăciunea vieţii citadine a pus stăpânire pe liniştea oamenilor. Cât de mult urăsc necunoaşterea!... Puţina râvnă pentru Tine, Yahve, s-a topit din cauza fizicii nucleare. Orizonturile ştiinţifice confundă (voit) creaţia cu Creatorul-Elohim. Viaţa neamului omenesc redescoperă neascultarea protopărintelui Adam… Fă-ne să trăim în fiecare zi pentru Tine, Adonai.

«O Dieu! aie pitié de moi dans ta bonté;
Selon ta grande miséricorde, efface mes transgressions;
Lave-moi complètement de mon iniquité
Et purifie-moi de mon péché.
Car je reconnais ma transgression,
Et mon péché est constamment devant moi.
J'ai péché contre toi seul.
Et j'ai fait ce que est mal à tes yeuse (…).»[1]

Creatorule, ideologia democraţiei pervertită în inginerie financiară sfâşie omul tehnologic. Inteligenţa computerelor este folosită luciferic. Geamurile băncilor de credit sufocă lumina diafană a cerului. Nu sunt eu fiul Tău

[1] Psalmul 51, 1-6.

după har? De ce ne laşi în mâna vrăşmaşului civilizaţiei?... Imaginea cărţii de credit (cardului) tulbură contemplaţia sufletului care încearcă să Te găsească, Adonai. Căderile de la bursă smulg icoana Chipului Tău din pieptul nefericiţilor jucători. Vreau să Te simt în singurătatea blocurilor cu o sută de etaje. Să Te văd în lăuntrul meu demolând idolii modernităţii civilizatoare.

«Aie pitié de moi, ô Dieu, aie pitié de moi!
Car en toi mon âme cherche un refuge;
Je cherche un refuge à l'ombre des tes ailes,
Jusqu'a ce que les calamités soient passées.»[1]

Doamne, de ce nu vii mai iute să mă vezi?!... Sufletul de om al mileniului trei îmi sângerează. Rabd cu bărbăţie biciuirile modernităţii. Precum fiarele sălbatice – ispitele tehnologice – îmi chinuiesc trupul. Nu mai pot contempla creaţia, opera Ta de Stăpân al Universului. Văd sabia civilizaţiei moderne scoasă împotriva mea.

Năvălesc spre vederea mea rătăcită vagoanele de metrou. Mă tulbur de atâta aşteptare!... De ce nu vii, Creatorule-Elohim?... De ce nu vii mai iute să mă vezi? A devenit lupul financiar păstor peste întreaga Europă!... Lacrimile nu mai folosesc pruncilor. Vlăstarul Sfânt al poporului evreu – Iisus Hristos – este alungat din metropolă. Lasă îngerii Tăi să vină la omul tehnologic. Poate împreună vom birui necredinţa. Atunci Europa se va ridica – de la Munţii Urali la Oceanul Atlantic – mai presus de neascultare; în plin mileniu trei.

[1] Psalmul 57, 1-2.

«Je crie au Dieu Très-Haut,
Au Dieu qui agit en ma faveur.
Il m'enverra du ciel le salut,
Tandis que mon persécuteur se répand en outrages; – Panse.
Dieu enverra sa bonté et sa fidélité
Mon âme est parmi des lions;
Je suis couché au milieu de gens qui vomissent la flamme, (…)
Que ta gloire soit sur toute la terre!»[1]

Fiecare ceas este o povară pe trupul pruncului născut. Cerul inimii sihastre curăţeşte mintea, gândul neîncetat al morţii iminente. Întunericul patimilor dinăuntru nu poate fi văzut de omul rătăcitor. O altă taină naşte plânsul. Războiul cel greu al omului tehnologic arată mulţimii imagini efemere. Sunt rob gândurilor pătimaşe. Slujesc făptura neagră a uitării. Dorinţele tăinuite sunt cunoscute numai de Tine, Yahve. Pune-mi cununa libertăţii lui Hristos. Atunci, fiecare ceas va fi o binecuvântare pe trupul pruncului născut din femeie.

«Eternel! ne me punis pas dans ta colère,
Et ne me châtie pas dans ta fureur.
Aie pitié de moi, Eternel! car je suis sans force;
Guéris-moi, Eternel! car mes os sont tremblants.
Mon âme est toute troublée;
Et toi, Eternel! jusques à quand?...»[2]

[1] Psalmul 57, 3-5, 6.
[2] Psalmul 6, 1-4.

Omul secolului meu vrea să rămână până la capăt de drum cu Tine, Elohim. Unica lui ofrandă rămâne nădejdea. Avuţiile pălesc în faţa ochilor Tăi nemuritori.

În ceea ce mă priveşte, nu mai pot păzi tăcerea gândului înălţător. Întoarcerea în locaşul sfânt de la Ierusalim aşteaptă-n suferinţă. Frunzele smereniei s-au ofilit, vremea bucuriei n-a venit… Păstrez în mine trufia omului ajuns pe Lună. Rămâne iminentă căderea… Cu toate acestea, navighez pentru eternitate îmbelşugat cu harul Tău ceresc.

«Car l'Eternel entend la voix de mes larmes;
L'Eternel exauce mes supplications,
L'Eternel accueille ma prière.»[1]

Idolatria formei a orbit ochii aproapelui. Omul tehnologic a fost învins de simţuri. Imaginea lui s-a amestecat cu trădătorii romani din Grădina Gheţimani. Pornirea dorinţei spre bine a pălit. Sufletul numai voieşte să zboare în înălţimea Pantocratorului. Boala limbii comune – Limba Engleză – roade dinafară pe omul tehnologic. Chipul amarnic al lăcomiei financiare îşi arată dinţii de ferăstrău. Îngerii Tăi străjuiesc cu mare veghe roadele vieţuirii pe pământ. E cu neputinţă mila Ta de Părinte al universului!... Idolatria formei a orbit ochii omului tehnologic.

«L'insensé dit en son cœur: Il n'y a point de Dieu!
Ils se sont corrompus, ils ont commis des actions abominables;
Il n'en est aucun qui fasse le bien.

[1] Psalmul 6, 9-10.

L'Eternel, du haut des cieux, regarde les fils de l'homme (…).»[1]

Vitrinele supermarket-urilor topesc dragostea faţă de Tine, Yahve. Dezbrăcat de hainele duhovniceşti, accept amăgirea secolului meu. Paznicii fără grijă lasă să se furişeze pofta banilor în sufletul meu întrebător. Slava deşartă de pe pământ a necinstit icoana Ta cerească. Tăria rugăciunii a fost cotropită de moleşeala trândăviei. Metropola se zguduie din temelie. Comoara slujirii lăuntrice a aproapelui a fost ispitită de şarpele monetar. Aştept cu plăcere negrăită clipa desfătării aproape de Tine, Adonai. Bunătăţile cele mai presus de fire să poposească în trupul meu transfigurat de credinţă. Metropola să devină locaş curat pentru sfinţii îngeri. Până atunci, Te rog, Iisuse, primeşte rodul rugăciunii mele: ascultarea.

«Je t'aime, ô Eternel, ma force!
Eternel, mon rocher, ma forteresse, mon libérateur!
Mon Dieu, mon rocher où je trouve un abri!
Mon bouclier, la force qui ma sauve, ma haute retraite!
Je m'écrie: Loué soit l'Eternel!
Et je suis délivré de mes ennemis.»[2]

Cuvântul de pe vârful buzelor omului mileniului trei are nevoie de Tine, Elohim. Pipăitul imaginii de pe computer aduce pornirea păcătoasă în cugetul său. Izbăvirea de împătimire este nesocotită de omul modern. Patimile animalice au pus stăpânire pe simţurile lui. Străpungerea ini-

[1] Psalmul 14, 1-2.
[2] Psalmul 18, 1-4.

mii la auzul glasului Tău a slăbit. Cel mai presus de vedere se ascunde de noi. Numai veşmintele lui albe strălucesc ca lumina în racla sfântă de la Ierusalim. Rămâne făgăduinţa de care nu poate fugi (nici) omul mileniului trei: Împărăţia Cerurilor.

*

* *

D.

Moise, Profet răvăşit de darul rugului aprins

Moise, profet răvăşit de darul rugului aprins, acoperit pe faţă cu petala eternă a dreptăţii. Muntele năpădit de lumină colora fruntea încreţită de ani petrecuţi în deşertul Sinai. Balsamul secolelor robite de stâncă înainta în apa domolită de vântul pribegiei. Elogiul fărâmelor de cristal transformau în pâine mana căzută din cer.

Cadavru viu înghiţit de-o himeră era visul faraonului îngheţat de păcat. Primul născut purta cununa morţii… Numai Moise ridica în văzduh credinţa poporului ales.

Când privesc statura piramidelor, în plin mileniu trei, văd carele de luptă egiptene înecate în Mare.

Încerc să plâng odiseea poporului meu. Un munte de neghină a doborât credinţa poporului Tău, Adonai. Teascurile de ceară s-au topit încremenite în uncii părăsite de speranţă. Profetul Moise ridica toiagul pentru a îmblânzi universul răzvrătit de necunoaştere. Fiul Omului – Fiul lui Israel – se ruga pe Muntele Căinţei cu ochii aţintiţi spre lume, acum…, în plin mileniu trei.

«Moise dit à Dieu: J'irai donc vers les enfants d'Israël, et je leur dirai: Le Dieu de vos pères m'envoie vers vous. Mais, s'ils me demandent quel est son nom, que leur répondrai-je? Dieu dit à Moïse: Je suis celui qui est. Et il ajouta: C'est ainsi que tu répondras aux enfants

d'Israël: Celui qui est m'envoie vers vous. Dieu dit encore à Moïse: Tu parleras ainsi aux enfants d'Israël: L'Eternel, le Dieu de vos pères, le Dieu d'Abraham, le Dieu d'Isaac et le Dieu de Jacob, m'envoie vers vous.»[1]

Ce reprezintă pentru Tine omul metropolei în imensitatea necontenită a universului? Ochii Tăi trebuie să orbească soarele pentru a mă putea vedea… Deasupra capului meu sunt numai stele. Gândul meu călătoreşte printre aştri să ajungă în Împărăţia îngerilor. Câtă putere sufletească trebuie să aibă omul modern pentru a nu se rătăci pe alte planete… Dacă vrei, Tu poţi găsi ochii mei într-o clipă! Unde Te ascunzi, Creatorule-Elohim? Arată-Te omului metropolei de pe planeta pământ. Atunci voi simţi bucuria regăsirii, computerele se vor preface-n icoane, întreaga creaţie tulburată de omul tehnologic va cunoaşte lumina Ta. Şi vom trăi în pace sfântă, alături de Tine, Creatorule-Elohim. Dar…, Plânge îngerul dragostei. Ura a inundat tăcerea Pruncului alăptat de Fecioară în ieslea din Betleem. Petele negre ale chimiei industriale colorează obrazul verde al creaţiei nevinovate. Plânge îngerul dragostei pe umărul celui căzut din har. Fiul Omului îi şterge lacrima rugându-l să meargă-n metropolă.

Unde eşti suferinţă a iubirii eterne? Foamea neagră a istoriei a istovit putinţa omului modern de a cunoaşte fructul dătător de viaţă.

«Je le vois, mais non maintenant,
Je le contemple, mais non de près.
Un astre sort de Jacob,

[1] Ieşirea 3, 13-15.

Un sceptre s'élève d'Israël.
Il perce les flancs de Moab,
Et il abat tous les enfants de Seth.
Il se rend maître d'Edom,
Il se rend maître de Seir, ses ennemis.
Israël manifeste sa force.
Celui qui sort de Jacob règne en souverain,
Il fait périr ceux qui s'échappent des villes.»[1]

Mulţumită Părinţilor, Fiii lui Israel – spiritual – locuiesc în Ceruri cu îngerii, deasupra limitelor pământeşti. Credinţa de neoprit a patriarhului Avraam, Împărăţia Cerurilor întru nemurire. Binecuvântările inefabile ale drepţilor Primului Testament continuă mişcarea harului în rugăciune. Puterile Arhanghelului Mihail transcend înţelegerea pământeană a omului tehnologic. Fiul Omului suportă jocul neascultării neamurilor, nădejdea celui rătăcit în necunoaştere. Efortul spiritual cunoaşte bucuria luminii, spiritele malefice ard în focul dragostei divine.

La început de mileniu trei, Fiii lui Israel – spiritual – locuiesc în ceruri cu îngerii. Heruvimii şi Serafimii aduc omului modern lumina din Ceruri.

«Tu aimeras l'Eternel, ton Dieu, et tu observeras toujours ses préceptes, ses lois, ses ordonnances et ses commandements. Reconnaissez aujourd'hui – ce que n'ont pu connaître et voir vos enfants – les châtiments de l'Eternel, votre Dieu, sa grandeur, sa main forte et son bras étendu, ses signas et ses actes qu'il a accomplis au

[1] Numerii 24, 17-19.

milieu de l'Egypte contre Pharaon, roi d'Egypte, et contre tout son pays.»[1]

În metropola secolului meu, mustul trupului s-a amestecat cu otrava iubirii de arginţi. Supraomul a încovoiat tăria mileniului trei. Dreapta judecată a Creatorului a fost pecetluită de nestinsa plăcere a războiului atomic. Omul s-a ridicat împotriva Providenţei. Lumina minţii înaripează raţiunea slavei efemere. Contemplarea mâinilor Tale aduce îndoială; gustăm dulceaţa umilinţei. Gânduri de nemulţumire îndepărtează mângâierea Duhului. Cu neputinţă să verse lacrimi supraomul! Nu are suflet. „Duhul înţelepciunii, duhul înţelegerii, duhul sfatului, duhul tăriei, (…), duhul temerii de Dumnezeu", nu lua de la noi, Atotputernice. Împărăţia Ta este fără de sfârşit. Doamne!... Cucereşte mileniul trei!

«Maintenant, Israël, écoute les lois et les ordonnances, que je vous enseigne. Mettez-les en pratique, afin que vous viviez, et que vous entriez en possession du pays que vous donne l'Eternel, le Dieu de vos pères.»[2]

În plin mileniu trei respir duhul creaţiei divine, bunul însingurării arat de îngeri. Dăruirea chemată de sfinţi, tămâia rugăciunii sihastre. Adâncul fără sfârşit al inimii mele străluceşte mişcat de îngeri. Nu mai este osândit cu tăcerea, supus veştejirii spirituale. Misterul formei mângâie trupul mileniului răvăşit de războaie. Elohim intră fără

[1] Deuteronom 11, 1-4.
[2] Deuteronom 4, 1-2.

zgomot în Sfânta Sfintelor. Se roagă pentru poporul Său, poporul evreu.

Mi-e sufletul rănit de dragostea Ta, Doamne!... Bunătăţile, frumuseţile, plăcerile urcă treptele Templului Sfânt de la Ierusalim.

«Mais vous, l'Eternel vous a pris, et vous a fait sortir de la fournaise de fer, de l'Egypte, afin que vous fussiez un peuple qui lui appartint en propre, comme vous l'êtes aujourd'hui.»[1]

Clipa mistuitoare a vieţii trăită departe de Tine, seamănă cu o fericire întârziată de făuritor. Senzaţia amară a sfârşitului vine chinuitor pentru omul modern. Tremur pentru el şi simt amărăciunea nefericirii trăită în sihăstria necredinţei. Tainiţe arzătoare, pline cu untdelemn rânced, pâlpâie în faţa ochilor Tăi imaculaţi. Lacrimile de nefericit sunt mai dulci decât roua ce cade pe aridul pământ al căinţei. Alerg spre colţul trist al omului rătăcit, să primesc bucuria iertării divine în sanctuarul din Munţii Carpaţi. Dar nu o găsesc… Sufletul meu a atins inima sfinţilor trăitori şi lanţul trainic al fericirii adevărate: iertarea.

Acum, că am primit iertarea, aleg cu privirea o stea care îmi frământă sufletul. Steaua lui David. Ochii nu-i pot lua de la ea, m-am dăruit cu totul. Lumina ei arată calea. Merg grăbit mai departe, serios în visarea mea, distanţa nu ne desparte. Raza venită de Sus nu poate fi murdărită de praful mileniului meu. Ceresc lucru este idealul credinţei în Domnul Savaot. Frumuseţea zilei de mâine mă face să văd viitorul, Steaua lui David luminată de îngeri.

[1] Deuteronom 4, 20.

«Et ainsi tout Israël sera sauvé, selon qu'il est écrit: Le libérateur viendra de Sion, et il détournera de Jacob les impiétés. Et ce sera mon alliance avec eux, lorsque j'ôterai leurs péchés. En ce qui concerne l'Evangile, ils sont ennemis à cause de vous: mais en ce qui concerne l'élection, ils sont aimés à causse de leurs pères. Car Dieu ne se repent pas de ses dons et de son appel.»[1]

Cer să cadă dragostea Ta peste întreaga umanitate. Fericirea să umple pământul cu flori de busuioc. Blocul înalt să-şi petreacă tinereţea aproape de Tine. Lumea să nu mai simtă lipsa Ta. Dovedeşte că este minciună nădejdea mea!... Lunga noastră despărţire a rupt aripa îngerului păzitor. Ard precum o lumină ascunsă-n soare şi mă consum în părticele hristice. O părticică a căzut în potirul neputinţei, din care m-am împărtăşit şi eu… Elogiul bucuriei ivite în ochii penitentului ce sunt. Este putinţa de a înfăptui fapta bună cerută de Tine.

«Lorsque David fut établi dans sa maison, il dit à Nathan le prophète: Voici, j'habite dans une maison de cèdre, et l'arche de l'alliance de l'Eternel est sous une tente. Nathan répondit à David: Fais tout ce que tu as dans le cœur, car Dieu est avec toi.»[2]

Întunericul a orbit de atâta lumină ancestrală. Flacăra secolului meu fumegă în tăciuni negri. Durerea îmi apasă retina, clipele grele orbesc lumina cerului. Bezna se

[1] Romani 11, 26-30.
[2] I Cronici 17, 1-2.

menţine în sufletul omului tehnologic. Caut luminişurile pentru a lua focul tainic al credinţei adevărate. Beau băutura amară a necredinţei cu ochii pierduţi în haos. Pruncul zămislit din indiferenţă se mistuie în focul vătămător al eprubetei-mamă. Să dispară legat de iubire cel de care se teme metropola!... Hrana sufletului să apere incrustaţia făcută pe lemnul crucii. Umanitatea a fost zguduită de mâna unui nechemat, venit să strice armonia credinţei în Creator. Acesta este supraomul. Culoarea morţii a apropiat întunericul de ochii plăpânzi ai omului tehnologic.

Vreau să evadez din metropolă!... Îmi simt sufletul atât de frumos şi libertatea îmi dă măreţie. Dar hărţuit şi tras în jos de semeni, mă rostogolesc stropit de sângele lui Iisus. Cu fiecare pas făcut, în viaţa de om al mileniului trei, drumul îmi pare spinos. Numai soarele îmbogăţeşte lumina icoanei chinuită de umbre. Mă chinuie adâncul spaţiului astral nevăzut (şi) de supraomul tehnologiei moderne.

«Maintenant, ô mon Dieu, que tes jeux soient ouverts, et que tes oreilles soient attentives à la prière faite en ce lieu!

Maintenant, Eternel Dieu, lève-toi, viens à ton lieu de repos, toi et l'arche de ta majesté!

Que tes sacrificateurs, Eternel Dieu, soient revêtus de salut, et que tes bien-aimés jouissent du bonheur! Eternel Dieu, ne repousse pas ton oint, souviens-toi des grâces accordées à David, ton serviteur!»[1]

[1] II Cronici 6, 40-42.

O fărâmă de pâine potoleşte firea omului răzvrătit de necredinţă. Bucuria de a Te arăta aleşilor Tăi!... Ştiu ce vrei de la mileniul meu! Frământat de păcatul îndoielii, omul loveşte îngerii cu imaginea virtuală a visului himeric. Sub piatra funerară zace istoria omenirii. A murit un vis frumos: îngerul păzitor. Într-o lume necunoscută de sfinţi, departe de fericirea promisă. Bucuria de a Te arăta a rămas (încă) vie în sufletul meu.

O, beţie a gândului urât, pasiune a jocului de umbră, înăbuşi spiritul celui care umblă după lumină, şi nu am puterea să te opresc. Sunt stăpânit de patimă. Trăiesc în universul metropolei, năpădit de şobolani. Caut Chipul Tău… Sufăr plecarea Ta… Bucuria de a Te arăta a rămas (încă) vie în sufletul meu.

«Samuel dit à Saül: C'est moi que l'Eternel a envoyé pour t'oindre roi sur son peuple, sur Israël: écoute donc ce que dit l'Eternel.»[1]

Adevărul involuntar al conştiinţei libere este un amnar aprins pe chipul care cere iertare. Ascultă tăcut aducerile aminte ale anilor trecuţi în morminte părăsite. Când adevărul se arată oamenilor, neputinţa se stinge cu totul în prezenţa legii divine. Firea răzvrătită a metropolei zboară în fiecare dintre noi ca o pasăre măiastră. Omul modern trebuie să creadă gândului său. Dorinţa de a găsi nemurirea uită de răul pricinuit de neascultarea protopărinţilor. Valoarea pe pământ, posesia harului ceresc, devine răbdare sfântă, bun dumnezeiesc pentru fii adevărului, Fiii lui Israel. Lumina din Lumină cere celui rătăcit să privească

[1] I Regi 15, 1-2.

soarele pentru a înţelege timpul curgător al muritorului aflat în necunoaştere. Sfârşitul de afară determină pe profetul Moise să coboare de pe Muntele Horeb pentru a nimicii idolii tehnologiei moderne. Plăcerea de a îndura suferinţa pentru a menţine prezent adevărul în lume caracterizează sfinţii trăitori în isihie. Supraomul trebuie să se smerească, să trudească pe culmile credinţei, amintindu-şi că a ieşit dintr-un ou binecuvântat de îngeri. El trebuie să desăvârşească creaţia deranjată de omul tehnologic. Numai timpul este arhitect perfect, înnobilează epoca. Supraomul nu trebuie să-şi greşească menirea de creatură. El nu poate să înlocuiască pe Creatorul-Elohim. Numai credinţa conştientizată de suferinţă, de poziţia omului în univers, naşte eternitatea supraomului pe pământ. În haosul lumii, omul tehnologic, trebuie să plămădească frumosul sofianic. Altfel, umbra omului modern va muri în tăcere pe statuia părăsită de Creator. Zvon straniu de copii purtat în tolba fericirii pierdute. Abisul inundat de lauri, cu mireasmă de caise, se apropie de metropolă cu amaruri şi cu vise. Umbra de scânteie se aşează pe sicriu. Bardul din acele timpuri cântă lutul străveziu cu emoţie târzie.

Mustrări zadarnice acoperă tăcerea. Apa fluviului din Eden curge liniştită. Prudent, gândul sfânt astupă trecerea valurilor înălţate pe stâncă. Steaua polară luminează seara umanităţii răzvrătită. Mişcat de emoţie târzie, poetul omului tehnologic cântă viaţa şi însingurarea metropolei părăsită de harul ceresc.

«Il y a dans le cœur de l'homme beaucoup de projets,
Mais c'est le dessein de l'Eternel qui s'accomplit.
Ce qui fait le charme d'un homme, c'est sa bonté;

Et mieux vaux un pauvre qu'un menteur.
La crainte de l'Eternel mène à la vie,
Et l'on passe la nuit rassasié, sans être visité par le malheur.»[1]

Dorinţa realităţii întârziată de răutate a costat sufletul omului tehnologic. Ferestrei deschise de Tine i s-a opus bomba tehnologiei moderne. Şarpele monetar, singur şi nefericit, percepe gesturile ascunse ale bandelor rivale. Tăcut am pornit pe străzile Las Vegas-ului, preocupat de uitarea epocii mele. Dar doresc încă… Blând şi plin de afecţiune caut clipa firească de a mă întâlni cu Tine. Setea mea este mereu aceeaşi. Dorinţa bate asemenea vântului oprit de nori cu elice. Doresc taina necunoscutului, a nefericitului de lângă mine. Numai Tu, Yahve, îmi poţi arăta drumul credinţei care duce la Ierusalim.

«Notre âme espère en l'Eternel;
Il est notre secours et notre bouclier.
Car notre cœur met en lui sa joie,
Car nous avons confiance en son saint nom.
Eternel! que ta grâce soit sur nous,
Comme nous espérons en toi!»[2]

Rup florile şi am emoţii. Sute de flori am frânt pentru o picătură de parfum aruncată pe acelaşi locaş sfânt. Trec pragul vieţii cu sufletul dezgolit şi trupul plin de răni, asemenea orbului tămăduit. O pasiune prinsă-n cătuşe, supusă, chinuită de un gând fugar. Este plânsul patimilor

[1] Proverbe 19, 21-23.
[2] Psalmul 37, 20-22.

omului tehnologic, şterse de viaţa trăită în laboratoare bacteriologice. Sfântul se roagă pentru omenire. Rugăciunea este dusă de vânt în ceruri. Conştient trăiesc fericirea pe pământ. Mă apropii de metropolă şi cânt.

«Célébrez l'Eternel avec la harpe,
Célébrez-le sur le luth à dix cordes!
Chantez-lui un cantique nouveaux!»[1]

Nu-mi cunosc străfundurile ascunse ale inimii, cer ce nu mi se cuvine. Rătăcesc pe un drum de vise, departe de Tine. Cobor cu luna în locul nopţii secolului meu. Pierd natura mea de om al modernităţii, undă tăinuită de învăţaţi. M-am înşelat asupra firii lăuntrice. Curajul de a părăsi ispita banului m-a părăsit pentru totdeauna. Candele stinse de vreme, trecute prin noaptea târzie. Mă stârnesc amintirile primelor emoţii trăite în metropolă. Le îngrop în criptele zilelor târzii de vară. Citesc cartea vieţii şi sufăr îngropăciunea viselor dimineţii odată cu omul tehnologic. Apare uitarea de a trăi voluptatea căutării numelui Tău sfânt. Timpul orb al modernităţii va înlocui lunga poveste a omenirii.

«Ainsi m'a parlé l'Eternel, quand sa main me saisit,
Et qu'il m'avertit de ne pas marcher dans la voie de ce peuple:
N'appelez pas conjuration tout ce que ce peuple appelle conjuration;
Ne craignez pas ce qu'il craint, et ne soyez pas effrayés.»[2]

[1] Psalmul 33, 2-3.
[2] Isaia 8, 11-12.

Urc treptele desăvârşirii. Mă cheamă Muntele Credinţei, Muntele Sinai, răsplata sufletului curat. Nu mă întreba cine sunt şi de ce merg fără tine, cetăţene al metropolei. Am câştigat dragostea Sfântului Elohim pentru a gusta din bunătăţile Ierusalimului, aici, pe pământ şi dincolo de moarte. Amin.

DE ACELAŞI AUTOR*:

• ÎNCHINARE – poezii, 1993.
• SCHIMBAREA LA FAŢĂ – poezii, 1994.
• EUROPA, ŢARA MEA – poezii, 1998.
• TEATRU, 1999.
• SCRISOARE DE LA ÎNGER – poeme hristice, 2000.
• MĂRTURISIREA – bildungsroman, 2001.
• URCUŞURI APOFATICE ALE MINŢII, 2001.
• LACRIMI AMARE – metatron, 2002.
• ORTODOXIA, AMFORA PATRIARHULUI IACOV, 2003.
• BALADA MEŞTERULUI MANOLE INTERPRETATĂ AUTENTIC, 2003.
• CÂNTAREA CÂNTĂRILOR, 2004.
• NUNTA DIN CANA, 2004.
• TEATRU, 2004.
• POMUL VIEŢII, 2005.
• BIBLIOGRAFIE VETERO-TESTAMENTARĂ..., 2005.
• INOCENŢA – nuvele, 2005.
• EVREII AU PRIMIT PE HRISTOS, 2006.
• TEATRU, 2006.
• MUNTELE CREDINŢEI, 2006.
• IOSIF ÎN OCCIDENT / JOSEPH IN THE OCCIDENT, 2006.
• ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR, 2007.
• TU, POEZIE… / YOU, POETRY…, 2007.
• PĂMÂNT ŞI CENUŞĂ, 2007.
• FAMILIA DE MÂINE / DEMAIN LA FAMILLE, trad., 2008.
• OCHII LUMINII / THE EYES OF THE LIGHT, 2008.
• TEATRU, 2008.

* Membru – Uniunea Scriitorilor din România.

CUPRINS

În Templul Coral 5

A. Nu evreii au răstignit pe Hristos!..... 9

B. 1. Apocalipsa – ultima carte a Sfintei Scripturi..... 16
2. Para de foc 24
3. Chipul mistic al ciobanului moldovan..... 26

C. Oraşul părăsit de Tine, Elohim 32

D. Moise, Profet răvăşit de darul rugului aprins 56